

▲ หน้าต่างโบสถ์ไดบุตสึแดงเปิดเฉพาะวันที่ 15 สิงหาคม

▲ รูปปั้น Virupaksha ด้านตะวันออก
เฉียงเหนือของโบสถ์

▲ พระหัตถ์ขวาปางห้ามญาติ

ริกระบาด และภัยธรรมชาติเป็นที่มาของการสร้าง

พระโ้วโรจนพุทธะ และวัดไท่ไดจินฮาระ

กัญญา สัตสุโอะ

ไม่แปลกใจเลยที่

TripAdvisor ประจำปี 2020 คัดเลือกให้

วัดไท่ไดจินฮาระ

เป็นแหล่งท่องเที่ยวยอดนิยมอันดับที่ 4 จาก 30

อันดับแหล่งท่องเที่ยวชื่อดังของญี่ปุ่น ทุกครั้งที่มาสัมผัสการพระโ้วโรจนพุทธะพระประธานของวัด

▶ ตัวโบสถ์ไม้หลังปัจจุบันมาบูรณะซ่อมแซมใหม่ในสมัยเอโดะ

▲ พระสงฆ์กำลังสวดถวายพระไวโรจน พุทธะในค่ำวันที่ 15 สิงหาคม

▲ พิธีโอมินูงุ่ทำความสะอาดองค์พระ จัดขึ้นทุก วันที่ 7 สิงหาคม

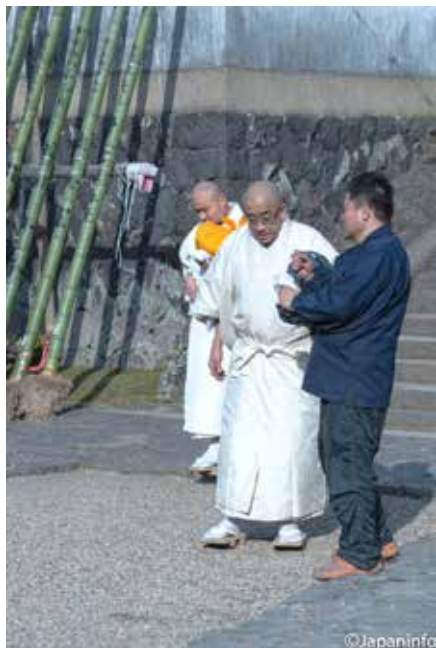
▲ พิธีซุนิเอะมีการยกคบเพลิงไหม้ทศจากด้านล่าง ขึ้นไปบนระเบียงวิหาร นิงุ่ทศโต ถือเป็นพิธีที่ปฏิบัติกันต่อเนื่องทุกปี ตั้งแต่ตั้งวัดโทไดจิ

ก็มักพบกับนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก กระจายกันอยู่เต็มพื้นที่ ตั้งแต่หน้าทางเข้า ร้านข้าวเกรียบของกวาง สอนสาธารณะนารา ไปจนถึงในตัวโบสถ์ และกุฏิวิหารที่เรียงรายอยู่โดยรอบ ว่ากันว่านักท่องเที่ยวจากยุโรป มักให้ความสนใจกับสถาปัตยกรรมไม้อันใหญ่โตของที่นี่ เพราะยุโรปมีแต่ปราสาทหิน ในขณะที่นักท่องเที่ยวจากเอเชีย โดยเฉพาะจีนมักสนุกกับการให้อาหารกวางที่ถูกปล่อยให้เดินไปมาตามธรรมชาติกว่า 1,300 ตัว และไม่ว่านักท่องเที่ยวจะมาจากที่ใด ทุกคน ก็จะตื่นเต้นกับความอลังการของทั้งตัววัด และองค์พระประธานที่มีประวัติย้อนไปถึงศตวรรษที่ 7-8

ช่วงศตวรรษที่ 7-8 เป็นช่วงที่การเดินทางไปทำมาค้าขายทางเรือตามเมืองต่างๆ ของโลกเริ่มเป็นที่แพร่หลาย ศูนย์กลางการค้าในเอเชียอยู่ที่จีนในสมัยราชวงศ์ถัง ซึ่งเริ่มนับถือพุทธศาสนา มหายานพร้อมๆ กับลัทธิเต๋า มีการสร้างวัดพุทธพร้อมถอดพระไตรปิฎก จากภาษาสันสกฤตเป็นตัวหนังสือคณจิของจีน ไม่นานนัก ทั้งการค้า วัฒนธรรม และพุทธศาสนาก็เผยแพร่เข้ามาในญี่ปุ่น ซึ่งกำลังอยู่ในสมัยนารา

ช่วงดังกล่าวเป็นช่วงที่ญี่ปุ่นกำลังเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองในประเทศ ความแห้งแล้ง และอดอยาก แผ่นดินไหว โรคไข้ทรพิษระบาดทั่วทุกหย่อมหญ้า จักรพรรดิโซมุ (ครองราชย์ระหว่าง ค.ศ.701-756) เองก็ทรงสูญเสียพระโอรสไปในปี 728 ชุนนางตระกูลฟูจิวาระที่ปกครองประเทศก็ล้มตายกันหลายคน นับแต่นั้นมา จักรพรรดิโซมุจึงทรงสร้างวัดหลวง (คอกุบุฉุจิ) ขึ้นหลายต่อหลายแห่ง และในปี 741 ก็ทรงมีพระบัญชาให้สร้างวัดโทไดจิ ให้เป็นศูนย์กลางของวัดหลวงเหล่านั้น ทั้งนี้เพื่อรวมพลัง และความศรัทธาของผู้คน ลูกชั้นผู้ใหญ่ เสาชนมหันตภัย และโรคระบาดสร้างประเทศให้มีสันติสุข มั่งคั่ง

เบื้องต้นวัดโทไดจิในฐานะศูนย์กลางของวัดหลวง ใช้นามอย่างเป็นทางการว่า “วัดคิงโค เมียวชิเทนโนโกะโคะคุเทรา” มีพระโอบน และพระสงฆ์รวม 9 รูปจำวัดพร้อมๆ กันนั้น ก็เตรียมหล่อพระไวโรจนพุทธะเป็นพระประธานประดิษฐานในโบสถ์ภายใต้ความเชื่อว่า พระไวโรจนพุทธะคือปฐมมองค์ของพระพุทธเจ้า ผู้เป็นศูนย์กลางของจักรวาล ตามคำสอนในพระไตรปิฎกก่อตั้งสกุลตรของนิกาย

▲ ท่านเจ้าอาวาสปัจจุบันของวัด ลงมาอาบน้ำหลังทำวัตรช่วงกลางวันเสร็จในพิธีซุนิเอะ

▲ พระสงฆ์กำลังเดินไปทำวัตรเช้าจากกุฏิใกล้ๆ โบสถ์ Todaiji

▲ พระสงฆ์ และศิษยานุศิษย์ในชุดขาวราว 200 คนช่วยกันปิดฝุ่นองค์พระ และโบสถ์

▲ รูปปั้น Vessavana อีกด้านหนึ่ง ในโบสถ์

▲ องค์พระเต็มๆ จากหน้าตักถึงเศียร

▲ โบสถ์ไดบุทสึแดงช่วงซากุระบาน

เคงอง (นิกายหัวเหียน) ที่พระองค์ทรงศรัทธา จากหลักฐานของวัดโทไดจิที่ยังเก็บรักษาอยู่จนถึงปัจจุบัน พบว่าก่อนลงมือหล่อพระพุทธรูป ในปี 740 พระโรเบนได้นิมนต์พระ ผู้ใหญ่ และเรียกประชุมพระสงฆ์ผู้ทรงความรู้จากทั่วประเทศ มา ร่วมกันศึกษา และวิจัยพระสูตรอยู่ 3 ปีเต็มๆ จนกระทั่งสามารถถอด คำสอนสำคัญได้ จึงกราบเรียนพระจักรพรรดิโชมุให้มีพระบัญชาหล่อ พระพุทธรูป เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ.743 สามปีระหว่างที่พระโรเบน และคณะกำลังถอดพระสูตร ช่วงก่อสร้างโบสถ์ก็ลงมือก่อสร้าง ช่วง หล่อก็เตรียมงานหล่ออย่างขมักเขม้น เริ่มจากพระเศียร องค์พระ ฯลฯ ไปพร้อมๆ กัน โบสถ์ไดบุทสึแดงแล้วเสร็จในปี 751 กินเวลาราว 4 ปี ส่วนพระประธานแล้วเสร็จจริง ทำพิธีเบิกเนตรได้ในเดือนเมษายน ปี 752 รวมเวลาเกือบ 5 ปีเต็ม

พระไวโรจนพุทธะในท่านั่งประทับบนดอกบัวมีขนาดสูง 14.98 ม. จากหน้าตักถึงยอดเศียร ลำพังเพียงพระนลาฏถึงยอดเศียรก็สูงถึง 2.57 ม. ไบหูยาว 2.54 ม. พระหัตถ์ซ้ายวางอยู่เหนือตัก เผยแพร่ปัญญา พระหัตถ์ขวายกขึ้นสูงราวหน้าอกเสมือนปาง ห้ามญาติแผ่เมตตาแก่ปวงชน นอกจากความใหญ่โตแล้ว เกล็ดขนิณฑ์ที่โดดเด่นอีกประการหนึ่งของพระไวโรจนพุทธะคือ พระเกศม้วนกลม ดั่งเปลือกหอยที่มีลายเสมือนคลื่น เรียกกันว่า "ราโหะทสุ" ว่ากันว่า เป็นอิทธิพลของช่างหล่อในสมัยกษัตริย์ราชวงศ์ราชของอินเดีย

จากหลักฐานการก่อสร้างดั้งเดิม พบว่าพระไวโรจนพุทธะองค์ แรกที่สร้างสมัยนารา มีราโหะทสุ ทั้งหมด 966 อัน ส่วนองค์ปัจจุบัน ที่หล่อขึ้นใหม่ในสมัยเอโดะนั้น ก่อนหน้านั้น ไม่สามารถล่วงรู้ได้ ว่ามีจำนวนราโหะทสุกี่อันกัน จนกระทั่งเมื่อไม่กี่ปีมานี้ นักวิจัยจาก มหาวิทยาลัยโตเกียวได้ใช้เลเซอร์สแกน และนับดู พบว่ามี 492 อัน ในจำนวนดังกล่าว 9 อันหายไป เหลือติดอยู่บนเศียร 483 อัน

วัดโทไดจิ และพระไวโรจนพุทธะที่เริ่มสร้างเพื่อปิดป่าโรคระบาด และ มหันตภัยจึงคงได้รับความศรัทธาจากผู้คนทั่วโลก แม้วันเวลาจะผ่านมากกว่า 1,200 ปี ปัจจุบันนอกจากจะดำรงสถานะของศูนย์กลางการให้คำปรึกษาด้านพุทธ- ศาสนาแก่พระสงฆ์ทั่วประเทศแล้ว วัดยังคงอนุรักษ์วัฒนธรรม และพิธีกรรม

สำคัญ ในสมัยนารอว่างเป็นปรภรรมา (คงไม่เปลี่ยนแปลง ภางใช้การดูแล ของพระซากาว่า ฟุมง เจ้าอาวาสรูปที่ 223

ตัวอย่างพิธีกรรมสำคัญที่ไม่เคยขาดตอนเลย นับตั้งแต่สร้าง วัดในปี 752 เป็นต้นมา ได้แก่พิธีชุนเอะหรือพิธีปิดป่าสิ่งไม่ดีงาม ในต้นเดือนมีนาคมก่อนฤดูใบไม้ผลิมาเยือน ด้วยการบำเพ็ญเพียร ของพระสงฆ์ 11 รูปเป็นเวลา 14 วัน 14 คืนในวิหารนิงทสุโด ด้าน บนเขา ทุกคืนจะมีการจุดคบเพลิงไหม้ทสุสองนำทางบนระเบียงวิหาร เมื่อพระสงฆ์เสร็จภารกิจก่อนทำวัตรรอบดึก พิธีโอมินุยุทุกวันทั้ง 7 เดือนสิงหาคม ที่พระสงฆ์ และศิษยานุศิษย์ในชุดขาวราว 200 คน ช่วยกันปั่นปายขึ้นไปปิดฝุ่นเข็ดล้างองค์พระ พิธีมันโตคุโยะทุกวัน ทั้ง 15 สิงหาคม ที่มีการจุดโคมเทียน 2,500 ดวง รับส่งดวงวิญญาณ ในช่วงโอบง ปกติวันนี้ยังเป็นวันเดียวที่ทางวัดเปิดหน้าต่างโบสถ์ ไดบุทสึแดง ให้เห็นพระพักตร์ของพระไวโรจนพุทธะได้จากด้านนอก อีกด้วย

วันเวลาล่วงเลยไปกว่า 1,200 ปี โรคระบาดจากโคโรนาไวรัส สายพันธุ์ใหม่ กำลังสร้างความลำบากให้กับประเทศต่างๆ ทั่วโลก อีกครั้งหนึ่ง วัดโทไดจิเองก็ต้องปิดโบสถ์ไดบุทสึแดง ไม่ให้คนเข้าไป ด้านใน เปิดไว้แต่หน้าต่าง ให้เห็นพระพักตร์พระไวโรจนพุทธะอยู่ พักใหญ่ๆ แต่พระสงฆ์ของวัดก็ไม่ลืมเจตนารมณ์ในการสร้างวัด และ หล่อพระพุทธรูปของ จักรพรรดิโชมุในอดีตกาล ทางวัดได้ร่วมกับ พระสงฆ์จากนิกายอื่นๆ เจ้าอาวาสศาลชินโต บาทหลวงของโบสถ์ คริสต์ ฯลฯ ทำพิธีสวดอ้อนวอนให้โรคระบาดสงบ นำสันติสุขมาสู่โลก อีกครั้งหนึ่งเมื่อเดือนเมษายนที่ผ่านมา

เสียงสวดมนต์ และความศรัทธาของผู้คน การร่วมมือเป็น น้าหนึ่งใจเดียวกันไม่ออกนอกบ้านโดยไม่จำเป็น การรักษาความ สะอาดไม่ว่าด้วยการล้างมือหรือการใส่หน้ากากอนามัย ทำให้ญี่ปุ่น ผ่านวิกฤตขั้นแรกมาได้โดยไม่บาดเจ็บหนัก หลายคนเชื่อว่าท้ายที่สุด โลกก็จะผ่านวิกฤตครั้งนี้ไปได้สักครั้งหนึ่ง ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องใช้ปัญญา และความเอื้ออาทรต่อกันและกันไม่ว่าจะเป็นชนชาติหรือศาสนาใดๆ

